

Бърза Струма, странно пѣе
 Свеждатъ клонъ следъ клонъ гори
 Шѣпнатъ, молятъ се на нея,
 Бѣлий блѣсъкъ на Егея
 Съ черни листи да покрий.

ЛУННА БАЛАДА

„Той не умира...“
 Хр. Ботевъ

Дълбоко въ тъмитѣ, далеко въ Балкана
 Шуми непристъпенъ, загадъченъ лесъ,
 Луната възхожда, отъ него призвана,
 Луната възхожда изъ пламнала пяна,
 Луната възхожда изъ огненъ разрѣзъ.

Русалки и вили, загинала прелестъ,
 Не втурватъ се вече срѣдъ луненъ несвѣсъ,
 Но бѣлитѣ деви на древния Велесъ
 Въ предсмъртната пѣсенъ сѣ тайно заплели
 Съ коситѣ си златни столѣтния лесъ.

И тамъ де изгасна последната вила,
 Синѣ се изворъ, обкрѣженъ съ брѣзи,
 Луната едничка е въ себе стаила
 На нейния погледъ бездѣнната сила,
 Внезапно изгасналъ въ две сини сълзи.

О девствена бледность, коси позлатени!
 И тия води, де луната лѣчи —
 Съ два взора горящи, искри отразени
 Съ два взора горящи, съ два взора студени,
 Сѣ твоитѣ молещи сини очи.